

Der var ikke stillet Ændringsforslag.

Lovforslaget og Spørgsmaalet om dets Overgang til tredie Behandling sattes til Forhandling under eet.

Ingen bad om Ordet.

Lovforslaget (se Tillæg A. Sp. 2367), og dets *Overgang til tredie Behandling* vedtoges uden Afstemning.

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om en Højestepris paa levende Kreaturer.

(Lovforslaget findes i Tillæg A. Sp. 2793).

Sagen sattes under Forhandling.

Pinstrup: Naar man siger, at den Kødlov, som blev vedtaget i Sommer i Juni eller Juli Maaned, ikke har vist sig at være særlig vellykket, tror jeg, de fleste vil indrømme, at det er et ret mildt Udtryk. Den har ikke vakt Tilfredshed hverken hos Producenterne, Slagterne eller Forbrugerne, og det er dog de i denne Sag interesserede Parter. Det blev sagt fra Venstres Side under Forhandlingerne om denne Lov, at i den Skikkelse, hvori den blev vedtaget, med den delvise Maksimalpris, vilde den ikke kunne holde ret længe, det maatte konsekvent føre til, at der blev sat Maksimalpris paa alt Kød. Det viste sig da ogsaa, at det ikke var muligt at praktisere en Ordning, hvorefter der, naar man havde et Stykke Kød, var Maksimalpris paa den ene Stump, men paa den anden var der ikke Maksimalpris, for den kunde man tage, hvad det skulde være. Det gik, som det var sagt fra Venstres Side, at det vilde gaa: de Slagtere, hvis fleste Kunder ikke kunde købe synderlig mere Kød, end de havde Flæskemærker til, kunde ikke klare sig. De kunde kun sælge lidt Kød til Priser, der var højere end Maksimalprisen, og det er ret karakteristisk, at en Forretning som Arbejdernes Kødforsyning i København — det

Eksempel skal jeg nævne — i Løbet af 14 Dage havde et Tab af 4 500 Kr. Det kunde naturligvis ikke blive ved at gaa, man kunde ikke vente, at Slagterne skal være saa velhavende, at de kan blive ved af deres egen Lomme at forsyne Befolkningen med billigt Kød, og det gik da ogsaa saaledes, at adskillige Slagtere helt holdt op med at sælge Oksekød. Jeg har stedse været en Modstander af Maksimalpriser paa Kød. I de Forhandlinger, der blev ført i det saakaldte kombinerede Kødudvalg om dette Spørgsmaal, blev det oplyst, at skulde vi den Gang have Maksimalpriser paa Kød, maatte vi have 80—90 forskellige Priser. Det vil altsaa sige 3 Klasser Kød og 30 forskellige Priser paa hver Klasse, og at det var til at løbe sur i og ikke kunde kontrolleres, var ganske givet, forekom det mig — andre saa noget anderledes paa det. Nu har man altsaa set sig nødsaget til at fastsætte Maksimalpriser paa alt Kød. Der er ikke ført nogen Forhandling i det kombinerede Kødudvalg herom, men det skal jeg ikke opholde mig ved. Man er altsaa nu havnet i den Opfattelse, at 24 forskellige Priser skulde være det bedste. Jeg tror nu heller ikke, det bliver muligt at kontrollere, om disse 24 forskellige Priser bliver overholdt, Den ærede Formand for det bestaaende Kødudvalg har i en Erklæring, der findes som Bilag til Lovforslaget, talt om, at den nugældende Ordning gav Anledning til uhyre mange Snyderier og skabte et Mistillidsforhold mellem Slagterne og Publikum: Jeg er overbevist om, at det vil gaa akkurat paa samme Maade herefter, selv om der kommer Maksimalpris paa alt Kød, thi naar der er Rift om Varen og temmelig lidt af den, saa er Kunden jo den langt svagere Part overfor Slagteren, der staar med Kødet, og da det er hugget i smaa Stumper, er det for Køberne ganske umuligt at kontrollere, til hvilken Klasse det Kød hører, som de faar. Det var ogsaa et Led i den sidst vedtagne Kødordning, at Slagterne skulde føre Regnskab over deres Indtægt og ikke maatte tjene mere end 15 pCt. Brutto, og i dette Øjemed blev de udstyret med Regnskabsskemaer. Skemaet var bredt, det var udmærket godt Papir, der var gode Rubrikker o. s. v.; men ogsaa den Bestemmelse har vist sig ikke